ייוֹ הכל מודים שאם משך אחת מהן ייוֹ והקריכה) רישא רכי וםיפא

וקודם שחיטה ש(ראשונה) נמלאת ראשונה תמות ורבי היא דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה וסיפא ורישא רבי לאו פירכא היא דא"כ אמאי

רבנן. ואי קשיא לישני לה נמי לר׳ אצא מאי הקריב לשחיטה

נקט הקריב כלל ליתני הפריש סתמא

דבשלמח לרב הונח נקט הקריב

לאשמועינן מדעתו דאם משך מדעתו ולא נמלך. לשון רש"י: הכל מודים

שאם משך אחת מהן והקריב שהשניה

מתה לא נחלקו אלא בבא לימלך וא"ת

היכי ניישב לרב הונא לישנא דמתניתיו

דתנן וחכמים אומרים אין חטאת מתה

אלא שנמצאת אחר יאשכפרו וי"ל דה"ק

אין חטאת מתה דלא נוכל למצוא לה

תקנה אלא שנמנאת אחר שכפרו

דאו אין לה תקנה ולר׳ אבא נמי

ייונפרש לישנא דמתני׳ כן: דרבי סבר

לא עשו תקנה בקדשים. מימה למ״ו

הרמ"ר כם וכי מאבדין קדשים בידים

כיון דבידינו לתקן ותירץ כגון שיש

ריוח בדבר כגון דאבודה כחושה

ושאינה אבודה שמינה דא"ל התכפר

אוכלין עמה חולין ותרומה.

חולין בעזרה הא לא קשיא יאכלוה

מבחוץ ואחר כך יכנס ויאכל המנחה יהולרש"י ועי"ל דאין איסור להכניס

חולין בעורה אלא כשעושה שום

עבודה מהן י אבל בחנם אין לחוש דהא

קמן דאדם נכנס עם בגדים חולין

בעורה י: ומעמא דציבור הא

דיחיד מתה מאי לאו לרבנן. תימה

למורי הר"ר אלחנן אמאי לא פריך

בהדיה ממתני׳ דקתני וחכ״ה אין חטחת

מתה אלא שנמלאת לאחר שכפרו והא

הכא דשניהן בעין קודם כפרה וקאמר

הא דיחיד מתה ואומר הרר"י

דאמתניתין לא מלי למיפרך דאיכא

למימר מתניתין הכי קאמר אין חטאת

מתה אלא בשנמנאת אחר שכפרו אבל

נמלאת קודם כפרה ירעו שניהם עד

שיסתאבו וימכרו לו ויביא מאלו ומאלו

חטאת אבל גבי שעירים לא שייך

למימר הכי יומיהו אפשר דס"ל לרבנן

דמתניתין דאם נתכפר באחד מהן

אפי׳ באבודה יישניה תמות כי הכא גבי

שעירים דלה הפשר לעשות תקנה

אחרת דליכא למימר שירעו שניהן

13

ויביא מאלו ומאלו שהרי

ואי קשיא הא אין מכניסין

בטובה לדן וכחושה תמות:

ב א ב מיי׳ פ״ד מהלכות מיי' פ"ד ו פסה"מ הלכה ג: בא ג מיי' ה"י בא ג מיי פ"י מהלי מעשה הקרבנות הלכה יא: בב ד מיי פ"ד מהלי פקה"מ

הלכה ג: ה ומיי׳ פ״ה מהל׳ עבודת יוה״כ

תורה אור השלם

 וְהַנּוֹתֶרֶת מִפְנְּה יֹאבְלוּ אַהֲרֹן וּבְּנְיוֹ מֵצוֹת תַּאְכֵל בְּמָקוֹם קָּוֹשׁ בְּחַצֵּר אֹהֶל מוֹעֵד ויקרא ו ט אכלוה:

שינויי נוסחאות

ל] כרכי אין רישא רבנן וסיפא רבי כו' (ש"ש) בן שתיהו עומדות תמימות אחת כו' מייח "א הניחא לרב הונא אמר ראמר הכל מודים כו' מתה בין דאמר הכל מודים כו' מתה בין בי נתכפר באבודה בין נתכפר בשאינה אבודה דפיישה מתה איכה למימר מאי דפיישה מתה היכה נמינות מחי הקריב הקריב לשחיטה מדעהו ואח"כ נמנאת מטאת האבודה ונתכפר בה הראשונה דהקריב מדעתו ממות ואיכא למימר אפילו רישא רבי היא, אלא לרבי אבא רישא רבי היא, אלא לרבי אבא לישמ לכי היא, מנט לנכי מכט אמר רב דאמר הכל מודים שאם נמכפר בשאינה אבודה דאבודה דפיישא מתה על מה נחלקו על דמיישא מתה על מה נחלקו על לאבוד כאבוד דמי ורבנן סברי לאו באבוד דמי גבי מעות נמי מפרים נחבוד דמי גבי תעות נתי מפרים לאיבוד ואע"ג דהביא מאלו ולא הביא מאלו מעות דפיישא יפלו לנדבה, אלא פשיטא סיפא רבי היא דאמר מפריש לאבוד כאבוד דמי רישא רבנן כו' (ש"מ) דן ואמרינן ליה התכפר (m"m) הן ואמרינו ליה לך התכפר (ש"ח) ז] חטאת ליה לך התכפר (ש"ח) ז] מהן הצבור מתה (ש"ח) ז] מהן מעצמו ולא נמלך בב"ד וסקרינה (ש"ח) מ] המכפר האבודה האבודה האבודה מתח אליבה דרבי ורבנן סברי מתח אליבה לידי ורבנן סברי אמרינן ליה לך התכפר בלטודה (ש"ח) ען ומללו דהך מקנתל (ש"ח) ען נהדיל קמ"ל. תו התכפר יהקריבה (ש"מ) מקנמת (שיים) ין בסדיים קמיייב. מינות מינות הכי קמתר דקמיינ. מנחק (שיים) ימן ומפינו לנדין נמחק (שיים) ימן ומפינו לנדין בפיישין (שיים) יגן ממלי הקריב לשמיטה (שיים) יגן ממלי ידין לשמיטה (שיים) יגן משך הקריב לשמיטה (שיים) משך המוצרים משך המוצרים משך המוצרים משך המוצרים משר מוצרים משר מוצרים משר מוצרים משר מוצרים מוצרים משר מוצרים משר מוצרים מוצרים מוצרים מוצרים מוצרים מצורים מצורי ידן לאסתועין דאם משך הקריב מדערו מיים עון דמשן להקריב מדערו מיים עון דמשן להקריב מדערו מיים עון דמשן להקריב עשו מקנה בקדשים דלה איכפת. בבא עידן מקנה בקדשים דלה איכפת. (ב"ק) עון גווול בבא פרישים (ש"ח) ידן בקרים היים להקרים הייבור רישא רבון וסיפא רבון מיים אייבור רישא רבון וסיפא בייבון מיים לא מיין. בלא בדן מיים אייבון מיים לא מיין. בלא משכרת מ"ץ, בלא שפילו במצאה קודם כפרה מ"ץ, בלא שפרלו במצאה קודם כפרה ששכרת לה בנון בשכיפר ששכרת לה בנון בשכיפר שמשכחת לה בנון בשכיפר שמשכחת לה בנון בשכיפר משכחת לה בנון בשכיפר משכחת לה כגון כשכיפר בשאינה אבודה (ש"מ) לכן נ"ל לריך לפכש (צ"ק) לגן הרמ"ר מאי טעמא וכי (ש"מ) לדן בטובה דכתיב ומבחר נדריך וכחושה תמות ורבנן סברי כי נמי בשאינה אבודה מצוה כ המובחר מ״מ טוב לנו לתי שלא יבאו קדשים לידי הס"ד (ש"מ) כה] ל"ל רש"י כו] ויבים מחלו ותיבות אבל גבי שעירים לא שייך למימר הכא נמחק (ח"ב) לחימר הכא מיחו אפשר עד כי לו] מחיבת מיחו אפשר עד כי הכא גבי שעירים שייך להלך אחר

שימה מקובצת

כתן שניה תמות אבל הכא (ח"ב)

תיבות עבודת היום.

אלא לר' אכא אמר רכ דאמו הכל מודים במתכפר וכו'. ולא המלח דמאלו ומאלו משמע לא

תבוא לידי נותר ותיפסל: השני ירעה. גבי שעירי יום הכפורים יו והכי פרישית לה לעיל (דף כב:): וא"ר. במס' יומא (דף פד.): בעלי חיין איגן נדחין. ולא נדחה הראשון במיחת חבירו והוא יקרב ושני שבזוג שני ירעה והאי בתרא הוי ליה כמפריש לאיבוד דמפני הראשון שמת הפרישו שנים האחרים: שנא אבודה ולא שנא שאינה אבודה ילכו השניה לים המלח ומיהו לקמז בסוף הסוגיא משני הכי מילתא דפסיקא נקט. לשוז התוס׳: ו**רבנו סברי לאו כאבוד רמי.** גליוז

האברות יכנו השניה יכם המלח ומיהו לקםן בטוף הטוגיא משני הני ימיתוד דפטיק וקט. לשון החוטי: זו בנן טבו " או באברו ים גליק ומתניתן כיפ פירושא אחד מהן תיקרב והשניה אפילו אינה אבודה המות דמפריש לאבור כאבוד דמי ואפי בחדא ריעותא, וחלכים אמרים כר אלא בנמצאת לאחר כפרה אבל קודם רועה הריא שלא אבודה וכן כל מתניתין מפוש כישרינון לפיי רב הומא. הריי ז"ל: הא קמ"ל דבר זה מחלוקת רבי ורבנן. גליון תימה דילמא הא הביא מאלו רצה לומר בשנתכפר בשאינה אבודים דכ"ע מודו דאבודים ילכו לים דבר זה מחלקתר בי ודבנן. גליון מיהד שלה היכא אה הביא מאלו רגה לומר בשתנפר בשאינה אבודים יכיע מדוד ראבודים ייכנו לים המלח, חייל נאין היינ שלא וא דינ שני הא סמיך דהינ מצי למיפרן מסיפת אמפפיש חטאת ואבדה ותפריש מעות תחתיה ולא הספיל קיקח עד שנמצאת בעלת מום דתמכר ויביא מאלו ומאלו ומשמע דאי נמצא תמימה תקרב והמעות ילכו לים המלח והיינו כרבי דאי כרבנן כיון שתתפפר באבודה המעות לנדבה ואחהיא פירכא דמצי למיפרף סמיך דע"כ סיפא כרבי, מהרי" ז"ל. רש"ר ""א דור ב"ב במצאת קודם ו"א נכלה, ע"כ האמטות בסוף המסכת. רש"ר ""ה מא ז"ל או אמ"ר ביו כו"ל שלא תבא לדינ נותר ותיפמל. גי ואצ"ל זה דאף כי לא אתיא לנותר אכילה אכילה גמה אסורה בקרשים: תוכ" ד"ה אוכלין עמה חוליון וכו" לשון רש"י. גליון אי נמי הא דאין מכניסן חולין הנ" שלו ומעשם במצאר מימא למורי תר"ר אלחנן, ע"ה הנ"מ ו"ה ומעם או למובח שאין ראוי מכניסן דהא נכנסין בבנדי חולין בעורה: תוכ" ד"ח ומעם דבור ובו" תימא לכורי הר"ר אלחנן, ע"ר גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת:

הכל מודים. ואפילו לרבנן דאמרי אבודה בשעת הפרשה רועה מודו שאם משך אחת מהן זו והקריבה מדעתו דחה האחרת בידים דגלי דעתיה דלא איכפת ליה מינה ואפילו משך האבודה ונתכפר בה והנשארת היא שלא נאבדה מעולם מתה וכי פליגי רבנן היינו בבא

הכל מודים שאם משך אחת והקריבה שהשניה מתה משכחת לה כגון שמשך אחת מהן והקריב ודברי הכל אלא "ארבי אבא אמר רב דאמר הכל מודים במתכפר בשאינה אבודה שאבודה מתה על מה נחלקו במתכפר באבודה דרבי סבר מפריש לאיבוד כאיבוד דמי ורָבגן סברי לאו כאיבוד דמי רישא סתם לן כרבגן סיפא סתם לן כרבי יוומאי קמשמע לן דפליגי רבי ורבגן בהדיא קתני לה מחלוקת רבי ורבגן בסיפא המפריש חמאת ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת הראשונה והרי פשתיהן עומדות אחת מהן תקרב ושניה תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חמאת מתה אלא שנמצאת מאחר שכיפרו בעלים ואין מעות הולכות לים המלח אלא שנמצאו מאחר שכיפרו בעלים הא קמשמע לן דבר זה מחלוקת רבי ואו מורבנן גופא אמר רב הונא אמר רב הכל מודים י מתה משך אחת והקריבה שהשניה מתה לא נחלקו אלא בבא לימלך דרבי סבר לא עשו תקנה בקדשים ואמרינן זילך התכפר בשאינה אבודה ואבודה מתה ורכנן סברי עשו תקנה בקדשים יו ואמרינן לך יהתכפר באבודה ושאינה אבודה תרעה מותיב רב משרשיא ולא עשו תקנה בקדשים והתניא ביאכלו מה ת"ל ימלמד שאם היתה אכילה מועמת אוכלין עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השבע יאכלוה מה ת"ל שאם היתה אכילה מרובה אין אוכלין עמה חולין ותרומה כדי שלא תהא נאכלת על הגםה מאי לאו אפילו רבי לא רבנן? ורבי אבא אמר רב הכל מודים יבמתכפר בשאינה אבודה שאבודה מתה על מה נחלקו דמתכפר באבודה דרבי סבר מפריש לאיבוד כאיבוד דמי ורבגן . סברי לאו כאיבוד דמי תנן® השני ירעה עד שיםתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה שאין חמאת יואמר בעלי הא דיחיד מתהיי ואמר רב בעלי חיים אינן נידחין כשהוא מתכפר בשני שבזוג ראשון מתכפר ואידך בתרא הוה ליה כמפריש לאיבוד ומעמא דציבור הא דיחיד מתה

לימלך דגלי דעתיה דניחא ליה בתקנתייהו (ה) שהפריש חטאת ואבדה והפריש אחרת ונמנאת הראשונה ובא לפנינו לימלך מה יעשה אמרינן ליה לך התכפר יו באבודה ושאינה אבודה תרעה הא נמי דקתני מאלו ומאלו דמשמע דאם הביא מאחד מהו השני ילך לים המלח ואפילו נתכפר באבודה משכחת לה כגון שמשך מדעתו ולח נמלך דהתם רבנן מודו הלכך תנא הך תקנתא יביא מאלו ומאלו יו והך תקנתא ניחא ליה טפי מלומר יבוא ויטרח לבית דין וימלך ונאמר לו שיתכפר באבודין ושאינן אבודין יפלו לנדבה: אלא לרבי אבא דאמר. אפי׳ משך מדעתו את האצודה ונתכפר בה אמרי רבנן דתרעה (כ) הואיל והיא לא נדחית ולא נאבדה מעולם ואע"ג דלא נמלך ובהא פליגי: דרבי סבר מפריש לחבוד כחבוד דמי. המפריש תחת קרבן אבוד דינו כאבוד וכי היכי דאם נתכפר בשאינו אבוד מודיתו דמת האבוד הנשאר הכי נמי כי מתכפר באבוד מת שאינו אבוד: ורבנן סברי לחו כחבוד דמי. (ג) והח דקתני מאלו ומאלו דמשמע הא אם התכפר באחד מהן ואפילו באבודין ילכו שאינן אבודין לים המלח רבי היא ולא רבנן רישא רבנן וסיפא רבי: [=] הכי קאמר דבר זה מחלוקת רבי ורבנן. הך סיפא דקתני לפלוגתא בהדיא יו הכי קאמר דקא"ל דבר זה הנך בבי דלעיל דפליגי אהדדי חדא רבי וחדא רבנן: ח׳ לשון ירושלמי הניחא לרב הונא דאמר הכל מודים שאם משך אחד מהן והקריב בין נתכפר באבוד בין נתכפר כו' מאי הקריב דקתני רישה והקריב החרת מחתיה הקריב לשחוט מדעתו. והכי קאמר הקריב אחרת לשחיטה תחתיה וסתם הקריב מדעתו משמע ואחר כך שהקריב אחרת מדעתו לשחיטה נמנאת הראשונה ועדיין לא נשחטה האחרת זו תמות הנותרת ואפילו הניח את זו ונתכפר באבודה הואיל ולא נמלך ורישא וסיפא דברי הכל [ג] דהשתא ליכא למידק מרישא הא לא הקריב רועה דהא בדלא הקריב עסקינן

 ל) [יומא סה.], כ) [ע" מוס׳ ובמיס דף קיב ע"א ד"ה הא מני.
 ש"מן ;, ט) [מנחות כא:], ד) [יומא סה.], ה) (עיל כב. יומא סב.
 [שבועות יב.], ו) [ע" מוס׳ ובמים [פבועות יב, א) [ערי יוסק זכחים דף קיינ ע"א ד"ים בשעיר כשיא ש"מן, ז) [קמן כד. יותא סד. וש"מן, ז) [מכא] חחר לפוף סעמי הקודסן, ז) [ע"ב לפי לשון הירושלימן, ז) [ע"ב לפי לשון דף פ ע"ב ד"ים וכי. ש"ת], דף פ ע"ב ד"ים וכי. ש"ת], ין וע ע עוט כל פטו. דיה ודילמא ותוס' פסחים סו: דיה מביאה ותוס' מנחות כא: דיה חולין ודף פ: דיה וכי וע"ע תוס' פסחים קכ. ד"ה מפטירין ותוס׳ חולין קל: ד״ה אי ותום׳ ובחים עו. ד"ה וחוליוז.

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה הכל מודים וכו' (מ) רשי ד"ה הככ מודים וכרי בתקנתייהו כגון שהפריט: (ב) ד"ה אלא לרבי אבא וכרי דתרעה (את) [זאת] שאינה אבודה הואיל והיא לה: (ג) ד"ה ירבנו וכו' דמי וע"כ הא דהתני:

הגהות הגר"א

[א] גם' הקמ"ל כו' ורבנן. גרש"י ל"ח הניחה לר"ה כו' עד גרש"י ל"ח הניחל לר"ה כוי עד והקריבה בין נחכפר באחינה הצודה בינן נחכפר באחינה הצודה בינן נחכפר באחינה אודה שהשני מתפר באחינה האודה שהשני באחינת החייב להי אבא וכוי:

[ב] רש" "ד"ה ה"ק כוי. ול"ג ד"ח ה"ק פוי. ול"ג ד"ח ב"ק" אבל העך בצי הבינן העליהו וחרי בבי דרישא פסם לינים לדי לישה איד ליים בחו:

[ב] "ד"ה ליוו בהחומר הי ב"חיים לה"ב בחו: [ג] ד"ה לשון. דהשתא כו'. ל"ע דלר' לתני הפריש כת"ש רש"י למו, ווייל דאפילו לכי אם היה לקמן, ווייל דאפילו לכי אם היה נמלך ואין ריוח בדבר מודה לרבנן כמ"ש מוס' ד"ה דרבי כו': [ד] בא"ד לא מהני. פי' אפילו משך שאינה אבודה יכול להתכפר באבודה והשניה תרעה: משן שמינם מפרדם ישול המתנפור באבודה והשניה מרעה: [ה] בא"ד בשאינה אבודה. צ"ל באבודה: [1] בא"ד חולין ל"ג:

מוסף רש"י

רבינו גרשום

אלא לר' אכא אמר רב דאמר. לקמן נמי הכל מודים שאם נתכפר . . בשאין אבודה דאבודה דפיישא מתה על מה נחלקו על נתכפר באברר הנשתיים שאינה אבררה. דר' מבר מפריש לאבודה. מה שהפריש תחת האבודה דינו כאבוד מה אבודה כשנשתיירה מתה אף שאינה אבודה אם נשתיירה אף שאינה אברה אם נשוריה נמי מתה: ורבנן סברי מפריש לאבור לאו כאבוד דמי אלא אם נשתיירה שאינה אבודה רועה. וגבי מעות נמי המפריש מעות לחטאתו ואבדה והפריש מעות אחרת תחתיה לאבוד לאו כאבוד דמי סברי רבנן ואע"ג דהביא מאלו ולא הביא מאלו הני שאינן אבודין יפלו לנדבה לטעמיה דר׳ אבא לא מיתוקמא סיפא דדייקינן . מינה הא הביא מאלו ולא הביא מינה הא הביא מארו ולא הביא מאלו הנך דאישתיירו ילכו לים המלח כרבנן אלא כרי רישא סתם לן תנא כרבנן וסיפא כר'. אין: ומאי קמ"ל הני סתמי דפליג ר' ורבנן, הא בהדיא קתני לה בסיפא דפליגי המפריש כו': ל"א הניחא לרב הונא דאמר הכל מודים שאם לרב הונא דאמר הכל מודים שאם משך אחת מהן מדעתו כדאמרן והקריב שהשניה דפיישא מתה . בין אם נשתיירה אבודה בין אם נשתיירה שאינה אבודה מתה: נשוניה שאינה אבורה מהודה סיפא. דדייקינן ילכו לים המלח אתיא כר׳ וניחא נמי אליבא דרב הונא דאיכא לאוקומי נמי רישא כר׳ והיכי דמי דאיכא למימר מאי הקריב (דקתני ברישא) אחרת תחתיה ואח"כ נמצא הראשנה

דקתני לא הפריש ממש קאמר אלא והקריב אחרת תחתיה לשחיטה מדעתו (ולא הקריב ממש ותמות השניה) ולא שחטה עד שנמצאת חטאתו רקתני כא הפריש ממש קאמר אלא והקריב אחרת תחתיה לשחיטה מדעתו (ולא הקירב משחומנה השניה) רא שחטה עד שנמצאת חטאתו. האבודה ונתכפר באבודה מדעתו. הראשונה תמות דקתני אההיא ראשונה קאמר דהקריב לשחוטה קודם שנמצאת האבודה להכי קרי ליה ראשונה ותמות משום רמשך אחת מהן מדעתו ואיכא למימר דאפי רישא רכי היא וליכא למידק מינה טעמא משום דהקריב דלאו הקריב ממש הוא אלא הקריב לשחיטה. אלא לר' אבא אמר רב דאמר הכל מודים שאם נתכפר כר' לא מיתוקמא סיפא כדדייקינן מינה דילכו לים המלח כלל כרבנן אלא (כר') [לר'] דאמר המפריש לאבוד כאבוד דמי רישא כרבנן וסיפא כר' אין ומאי קמ"ל כר': גופא אמר רב הוגא אמר רב הכל מודין שאם ארא (כרי) (דרין דאמר המפריש לאבור באבוד דמי רישא כרבנן וסיפא כרי אין ומאי קמי" כרי: נופא אפר רב הוגא אפר רב הכל מורין שאם משך אחת מהן והקייב מדעתו שהשניה מתה. דקנסינן ליה הואיל ועבר מדעתו: על מה נחלקו על הבא לימלך איזו יקריב דר' מבר לא עשו תקנה בקדשים. דלא איכמי מל וב ההיא המרה: אלא אמרען ליה לך התכפר בשאנה אבודה. דלא אותיליד ביה ריעותא ואבודה מתה דאיתליד ביה ריעותא: ורבנן סברי עשו תקנה בקדשים. כי היכי דלא תמות: ואמרינן ליה לך התכפר באבוד כו'. והכי נחלקו במתניתין בבא לימלך כיר דאמר דתמות סבירא ליה דאש"ג דבשעת הפרשה אבודה ולא בשעת כפרה אפי׳ הכי תמות אע"ג דבא לימלך ורבנן סברי אם כא לימלך לעולם אין מתה השניה ולא משכתת לה דמתה אלא ההיא דנמצאת לאחר כפרה דההיא נתמפר בשאינה אבודה ונשתייר. אם כא לימלך לעולם אין מתה השניה ולא משכתת לה דמתה אלא ההיא דנמצאת לאחר כפרה דההיא נתמפר בשאינה אבודה ונשתייר. האבודה הלכר מתה אבל הבא לימלד לעולם לא מתה השניה משום דאמרינז ליה לד התכפר באבודה משום דעשו תקנה בקדשים: יאבלו

באבודה ונשתייר שאינה אבודה איז מתה דמפריש לאבוד לאו כאבוד דמי:

וסיפא נמי דקתני יביא מאלו ומאלו אבל אי מייתי מחד מינייהו אזלי אינך לים המלח דברי הכל דמסתמא משמע שהקריב מדעתו בלא נמלך:

אלא לר' אבא כו' ורבנן סברי לאו כאבוד דמי. ורועה אע"ג דמשך האבודה מדעמו ודחה את זו. השתא ליכא לתרולי רישא מאי

הקריב לשחיטה מדעתו דהא משום משיכה [7] לא מהני מידי אלא ודאי הקריב ממש ואיכא למידק הא לא הקריב רועה השניה וכגון דנתכפר

🖃 בשאינה אבודה ורבנן היא דמפריש לאבוד לאו כאבוד דמי וגבי מעות נמי מפריש לאבוד לאו כאבוד דמי וסיפא דמשמע דאי מייתי מחד מינייהו

יש ואפי׳ שאינן אבודין ים 🗓 (חולין) דפיישין אולי לים המלח לאו כרבנן היא רישא רבנן וסיפא רבי. ואי קשיא לרבי אבא נמי תריץ מאי הקריבים

לשחיטה וקודם שחיטה נמנאת הראשונה תמות ורבי היא דאמר אבודה בשעת הפרשה מתה ורישא וסיפא רבי היא לאו פירכא היא דא"כ

אמאי נקט הקריב כלל ליחני הפריש סחמא דבשלמא לרב הונא נקט הקריב לאשמועינן יה מדעתו שחדאם משך להקריב ולא נמלך לא עשו לו מקנה ש: דלא עשו מקנה בקדשים. דלא איכפת לן אי מייתא שניה ואמרינן ליה זיל איכפר בשאינה אבודה כו': ורבנן סברי כו'. והכי משמע

מתניתין אחת מהן תקרב כדי שתמות השניה שתקרב שאינה אבודה ואבודה תמות דברי רבי וחכמים אומרים אין חטאת מתה כי האי גוונא

שיו דבא לימלך דאמריינן ליה התכפר באבודה אלא ההיא דנמצאת לאחר שכיפרו הבעלים ההיא ודאי מתה דליכא תקנתא בהמלכה והוא הדין

נמי אם נמצאת קודם ולא נמלך: יאכלו. גבי שירי מנחה כחיב (ויקרא ו) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו וסיפיה דקרא בחצר אהל מועד

יאכלוה וקא דריש יאכלוה קרא יתירא הוא וקאמר יאכלו בלא ה״א יאכלו עמה חולין ותרומה כו׳. ואי קשיא הא אין מכניסין חולין לעזרה הא

לא קשיא יאכלום מבחוץ ואח"כ יכנסו ויאכלו המנחה כדי שתאכל עם השבע אכילה הוגמ: י**אכלוה.** ה"א דיאכלוה קדריש דמשמע יאכלוה

לחודה: אכילה מרובה. שיש להן שירי מנחות הרבה: מאי לאו אפילו רבי. וש"מ עשו תקנה בקדשים דקתני לא יאכלו חולין עמה כדי שלא